

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul VI • Nr. 4 (144) • 23 februarie 2025

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Învățăm din pilde

„Fă binele și împrăștie-l în lume și cu siguranță copiii tăi îl vor găsi!”

Dumnezeu încearcă inimile noastre prin cei care au nevoie de ajutorul nostru. El însă nu are nevoie de nimic de la noi acum, căci Cel care a făcut pâinea nu poate flămânzi, Cel care a făcut apa nu poate înseta, Cel care îmbracă întreaga Sa zidire nu poate fi gol, Cel care este izvorul sănătății nu poate fi bolnav, Cel care este Domnul domnilor nu poate fi lipsit de libertate. Evanghelia de azi vrea să ne arate o cale care este la îndemâna fiecăruia care ne poate duce la rai: aceea a făptuirii binelui.

Pentru că la judecată nu vom fi întrebați numai de răul pe care l-am făcut, ci de binele pe care puteam să-l facem și nu l-am făcut. Dumnezeu nu ne va judeca doar pentru cât am acumulat într-o relație directă, personală cu El, Dumnezeu nu ne va judeca doar cu privire la felul în care ne-am comportat față de El, ci și pentru lucruri care țin de relațiile interumane, adică de felul cum ne-am comportat față de aproapele, ca rezultat al apropierii și comuniunii cu El. Nu ne putem apropia de Dumnezeu dacă-l ignorăm pe aproapele nostru.

În acest sens m-aș opri la o istorioară rostită de marele romancier rus **Lev Tolstoi** (1828-1910), care pe lângă romanele sale celebre, a scris și o serie de povestiri cu conținut moral creștin. Între acestea este și „Crăciunul lui **Moș Panov**”.

Într-un sat trăia un cizmar care, într-o odăiță, își avea atelierul și bucătăria și dormitorul. Din meșteșugul său de a repara încălțăminte oamenii abia își scotea hrana de toate zilele. Dar omul era foarte credincios, iubitor de biserică și cu inimă bună, pentru toți. O dorință mare nutrea cizmarul: să se învrednicească și el, cumva, să vadă fața Mântuitorului.

Într-o noapte i se arată în vis Domnul Iisus și îi zise: „Măine voi veni la tine, fiule. Să mă aștepți!” Omul se trezi cuprins de o nemărginită fericire. Deretică prin casă își puse toate lucrurile în rânduială, se îmbrăcă îngrijit și cu ochii pe fereastră, începu a aștepta oaspetele divin.

Căutând așa pe geam, zări o femeie săracă, ducând un prunc în brațe. Omul nostru deschise ușa, o pofti înăuntru, îi făcu un ceai fierbinte să se încălzească și o omeni cum putu mai bine. După plecarea ei, iarăși se așeză la geam, ca nu cumva să-i scape Cel așteptat.

Pe la amiază văzu un măturător de stradă, rebegit de ger. Și pe acela îl primi cu bunătate și îl mângâie. Dar Domnul nu venea.

Către seară primi cizmarul un soldat bătrân care trecea pe drum. Și lui îi oferă ceva de mâncare, caldura, un ceai... Și așa până ce afară se întunecă de-a binelea. Omul, întristat adânc, se așeză să se odihnească. Într-un târziu adormi, și-l visă iarăși pe Mântuitorul care îi zise: „Bine m-ai primit fiule! Află că îndurarea și bunătatea pe care le-ai arătat semenilor tăi, Mie mi le-ai arătat. Căci doar grăit-am vouă: „Întrucât ați făcut un bine unuia dintre acești frați mai mici ai Mei, Mie mi-ați făcut” (Matei 25, 40).

Prin urmare să căutăm să facem binele, pentru că un proverb spune așa de frumos: „Fă binele și împrăștie-l în lume și cu siguranță copiii tăi îl vor găsi”.

Crâmpie din lumina sărbătorii

În Triod găsim învățătura Bisericii despre Judecată

Pr. Ciprian Florin Apetrei

La Înfricoșătoarea Judecată, Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu se va arăta în toată slava Lui dumnezeiască și va sta pe tronul de judecată. Atunci va judeca toate neamurile: „Când vei ședea pe scaunul Tău și vei face cercetare, atunci nimeni nu va putea tăgădui păcatele, adevărul vădindu-le și frică cuprinzându-l” (fragment Icos). Din **Sinaxarul Triodului** citim că a doua venire a Domnului „va fi pe neașteptate” și „ca un fulger”. Înaintea Lui va merge „cinstita lui Cruce”, iar „râu de foc clocotitor” va curăți pământul „de necurății”. Antihrist și slugile lui vor fi prinși și „vor fi dați focului veșnic”. La sunetul trâmbițelor îngerești tot neamul omenesc „va veni deodată” la Ierusalim, „căci acesta este centrul lumii, și acolo vor sta tronurile de judecată. Toți oamenii care au trăit pe pământ vor fi prezenți la Înfricoșătoarea Judecată, cei morți înviind. Domnul, printr-un singur cuvânt, va despărți pe cei drepți de cei păcătoși. Și vor merge lucrătorii faptelor bune spre a primi viața veșnică, iar păcătoșii iarăși, spre a primi chinul veșnic. Și nu vor înceta niciodată acestea, nici viața veșnică, nici chinul veșnic”. Iată cât de clar sintetizează Sinaxarul întreaga teologie eshatologică. De aceea, pentru a aprofunda temele mari ale teologiei este extrem de important să parcurgem cărțile de cult și mai ales Triodul, unde vom regăsi exprimată sintetic învățătura de credință a Bisericii noastre.

Pentru a ne mântui și la Înfricoșătoarea Judecată să fim socotiți în ceata celor de-a dreapta Fiului Omului este bine să urmăm îndemnul inografului inspirat din „Slava” de la Litia Duminicii lăsatului sec de carne: „Cunoscând poruncile Domnului, așa să viețuim: pe cei flămânzi să-i hrănim, pe cei însetați să-i adăpăm, pe cei goi să-i îmbrăcăm, pe străini să-i aducem în casă, pe bolnavi și pe cei din temniță să-i căutăm; ca să zică și către noi Cel ce va să judece tot pământul: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția ce s-a gătit vouă”.

Duminica a treia din timpul liturgic al Triodului este numită în calendarul bisericesc „a Înfricoșătoarei Judecății” sau „a Lăsatului sec de carne”. Prima denumire izvorăște din Evanghelia ce se citește în această duminică, de la Matei 25, 31-46, unde Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne prezintă criteriile Judecății Universale de la a doua Sa venire. A doua denumire este dată de faptul că în această duminică facem lăsat sec de carne, adică este ultima zi în care mai mâncăm carne, până la Paști. (Sursa: *Ziarul Lumina*)

Sfânta Liturghie pe înțelesul nostru

Antifoanele și ecteniile mici (10)

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”, Mitropolitul Bartolomeu Anania

(continuare din numărul anterior)

Antifonul al doilea intră într-un alt registru de rugăciune, acela al mărturisirii.

Poporul: **Unule-născut, Fiule și Cuvântule al lui Dumnezeu, Cel ce ești fără de moarte și ai primit, pentru mântuirea noastră, a Te întrupa din Sfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria, Tu, Cel ce neschimbat Te-ai întrupat. Și răstignindu-Te, Hristoase Dumnezeule, cu moartea pe moarte ai călcat. Unul fiind din Sfânta Treime, împreună mărit cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, mântuiește-ne pe noi.**

Să nu uităm că suntem în prima parte a Liturghiei, cea învățătoare. Textul acestei cântări este o adevărată mărturisire de credință asupra veșniciei, întrupării, jertfei și biruinței lui Hristos. Primind a Se întrupa din Sfânta Fecioară, El a acceptat voința Tatălui, cu care Și-a acordat propria Sa voință, aceea de a veni în lume de dragul nostru, pentru mântuirea noastră, totul fiind expresia nemărginitei iubiri a lui Dumnezeu față de noi, cei căzuți. Cântarea însă precizează că El S-a întrupat neschimbat, în sensul că, devenind om, Hristos a continuat să fie, în același timp și pe toată durata devenirii Sale, Dumnezeu. Ca om, a primit să moară pe cruce, iar ca Dumnezeu, a înviat, prin aceasta arătându-ne că moartea noastră prin păcat a fost zdrobită (călcată în picioare) de moartea Lui prin jertfă.

În timp ce în biserică se cântă acest antifon, din altar se înalță o rugăciune de taină: **Doamne, Dumnezeul nostru, mântuiește poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta. Plinătatea Bisericii Tale păzește-o; sfințește-i pe cei ce iubesc frumusețea casei Tale; Tu pe aceștia îi răsplătește preamărindu-i cu dumnezeiasca Ta putere; și nu ne părăsi pe noi, cei ce nădăjduim întru Tine.**

Această cerere o veți auzi, rostită cu voce tare, în Rugăciunea amvonului, către sfârșitul Sfintei Liturghii.

Despre poporul lui Dumnezeu (adică despre voi) v-am vorbit la vremea cuvenită.

Acum, câteva bune cuvinte despre ceea ce trebuie să înțelegem prin moștenire. Așa cum se știe, un fiu este moștenitorul de drept al tatălui său, iar totalitatea bunurilor pe care le moștenește de la acesta alcătuiește moștenirea lui, el preluând firesc dreptul de proprietate. Tot așa stau lucrurile cu cel ce devine fiu prin înfiere, adică prin adopție legală.

Ca făcător al universului, Dumnezeu este și proprietarul lui, așa cum spune și Psalmistul: „Al Domnului e pământul și plinirea lui, lumea și toți cei ce locuiesc într-însa” (Psalm 23, 1). Ca Fiu al lui Dumnezeu, Iisus Hristos este și moștenitorul Său de drept și de fapt. Pe de altă parte, omul, fiind creația lui Dumnezeu, este fiul Lui și, prin aceasta, moștenitor. Prin căderea lui Adam însă el a devenit robul păcatului, pierzându-și moștenirea și trăind în lume ca fiu dezmoștenit. Aceasta, până la venirea Mântuitorului. Iisus Hristos a instituit Taina Botezului, adică nașterea din nou a omului, „din apă și din Duh” (Ioan 3, 5), prin care omul este eliberat din robia păcatului, redevine fiu al lui Dumnezeu și, prin aceasta, frate cu El (vezi Matei 28, 10; Ioan 20, 17; Matei 12, 48-50; Marcu 3, 33-35; Luca 8, 21; Romani 8, 29), dar și co-moștenitor. În această privință, iată ce le spune Sfântul Pavel creștinilor din Roma: „[Noi] suntem fii ai lui Dumnezeu. Iar dacă suntem fii, suntem și moștenitori – moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos”. Apostolul însă adaugă o clauză: „dacă într-adevăr pătimim împreună cu El, pentru ca împreună cu El să ne slăvim” (Romani 8, 16-17). Cu alte cuvinte, nu e suficient să te unești cu Hristos prin botez, ci trebuie să și rămâi cu El, prin trăire. Tot atât de limpede le scrie Pavel celor din Galatia: „Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu L-a trimis în inimile noastre pe Duhul Fiului său [...]. În felul acesta, tu nu mai ești rob, ci fiu; iar dacă ești fiu, ești și moștenitor al lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos” (Galateni 4, 6-7).

Dacă știm cine sunt moștenitorii, atunci care este **moștenirea?**

(Va urma)

Perioada Triodului - uncuș spre Înviere

Perioada Triodului și semnificația ei pentru viața duhovnicească (3)

(continuare din numărul anterior)

Urmează șirul primelor patru duminici din Postul cel Mare: **Duminica Ortodoxiei**, ca proclamare a biruinței învățurii ortodoxe asupra tuturor ereziilor ivite în decursul timpului, atrăgând atenția în același timp asupra faptului că orice străduință duhovnicească a creștinului se poate întemeia doar pe mărturisirea fermă a credinței celei adevărate; **Duminica Sfântului Grigorie Palama** îi îndeamnă pe creștini să se roage neîncetat, cu luare-aminte și cu trezvie, în curăția minții și a inimii, în pace, cu participarea trupului urmând tradiția isihastă mărturisită de Sfântul Grigorie, pentru că numai așa vom putea dobândi în Hristos, prin Duhul Sfânt, harul îndumnezeirii; **Duminica Sfintei Cruci** ne învață că doar prin Cruce ne putem mântui și vindeca de bolile sufletești, omorând patimile și urmându-i lui Hristos; **Duminica Sfântului Ioan Scărarul** ne arată că prin împlinirea poruncilor dumnezeiești și suirea pe scara virtuților, începem să ne asemănăm cu Hristos.

În joia (miercuri seara) a săptămânii a cincea a postului se citește întreg **Canonul Mare de pocăință al Sfântului Andrei Criteanul**, arătând că scopul postului este dobândirea stării de pocăință. Vineri seara, în aceeași săptămână, se citește **Imnul**

Acatist al Bunei Vestiri, subliniind faptul că pe calea Postului celui Mare o avem ca mijlocitoare pentru noi pe Maica Domnului, cea prin care a venit Hristos, care a redeschis porțile închise ale Raiului.

Postul Mare are la capătul său două duminici. Prima este închinată **Sfintei Cuvioase Maria Egipteanca**, subliniind importanța schimbării lăuntrice prin pocăință, după chipul acestei sfinte, și importanța renunțării la dorințele pătimase ale trupului, pentru a-i face loc lui Dumnezeu în viața noastră. Sâmbăta acestei săptămâni, a șasea a Postului Mare, este cunoscută ca fiind **Sâmbăta Învierii lui Lazăr** de către Domnul, minunea aceasta prefigurând și prevestind Învierea Mântuitorului. Ultima duminică a Postului Mare este aceea a **Floriilor**, în care tristețea de a-L vedea pe Hristos venind către Pătimirea Sa se amestecă cu bucuria de a vedea în El pe Cel ce va birui moartea, dăruind lumii viață veșnică prin Învierea Sa.

Ultima săptămână a Postului Mare este aceea a **Sfintelor Pătimiri ale Domnului**, cuprinzând reactualizarea liturgică a iconomiei mântuirii neamului omenesc prin Pătimirea și Jertfa Domnului.

În concluzie, perioada Triodului ne integrează într-un alt mod de existență: viețuirea desăvârșită din Rai, adică reîntoarcerea la modul de a fi al celor dintâi oameni, înainte de căderea în păcat. Calea Triodului este cale către Împărăția cerească. Majoritatea textelor din slujbele cuprinse în Triod ne îndeamnă către o transformare duhovnicească a vieții noastre prin pocăință. Triodul devine astfel o perioadă de angajare duhovnicească în lupta cu patimile, de asumare a Crucii după modelul lui Iisus Hristos. Textul Evangheliilor și al Triodului ne asigură că numai rămânând în Hristos, ca model al nostru, ajungem la Înviere.